

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/40/2020
Identifikačné číslo spisu: 3116011598
Dátum vydania rozhodnutia: 26. januára 2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3116011598.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudkýň JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, na neverejnom zasadnutí konanom 26. januára 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Z. I., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., o dovolaní obvineného Z. I. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Bartka proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 6. novembra 2019, sp. zn. 3 To 75/2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Z. I. s a o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 4. júna 2019, sp. zn. 2 T 123/2016, uznal obvineného Z. I. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 05.08.2016 v čase o 09.00 hodine, v byte v mieste trvalého bydliska na ul. N. XXX/XX v Y. Y., sa vyhrážal svojmu spolubývajúcemu I. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. Y., N. XXX/XX, že ho zabije a má pre neho pripravený spôsob fyzickej likvidácie a toto mu niekoľkokrát ústne zdôraznil, z čoho mal I. S. obavu o svoj život.

Za to mu okresný súd podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 39 ods. 1 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace, ktorý mu podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložil na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

Odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátor“) a obvineného Z. I. proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo 6. novembra 2019, sp. zn. 3 To 75/2019, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu a konaniu, ktoré mu predchádzalo, podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie vo svojom prospechu, z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por.,

teda že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. V bližšom odôvodnení dovolania poukázal na nedôvodnosť, nezákonnosť, nesprávnosť a nespravodlivosť rozhodnutí súdov nižšieho stupňa a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, a zamietnutie odvolania v jeho veci krajským súdom považoval za porušenie práva na spravodlivý proces. V rámci konkretizácie namietaných nedostatkov uviedol, že výpoveď poškodeného I. S. je účelová a tendenčná, s cieľom dosiahnuť jeho vylúčenie z užívania bytu tak, aby tento byt mal pre seba, bez prítomnosti osoby, s ktorou má konflikty. Majetkový motív poškodeného je podľa neho úplne zrejmý, pričom túto motiváciu okresný i krajský súd prehliadli a uverili nepravdivej výpovedi o tom, že obvinený sa poškodenému vyhrážal zabitím a fyzickou likvidáciou v zmysle obžaloby. Okolnosť, že v danom období spoluzitelia mali obvinený a poškodený značné nezhody, ktoré vyústili do hádok aj za použitia vulgarizmov, nie je dôvodom na to, aby bol obvinený uznaný vinným za nebezpečné vyhrážanie sa poškodenému, ktoré je odlišné od bežných hádok a nezhôd. Obvinený vyhlásil, že poškodenému sa nikdy nevyhrážal tým, že ho zabije alebo že pre neho má pripravený spôsob fyzickej likvidácie. Zdôraznil, že sám sa pohybuje len pomocou chodítka, preto je ťažko predstaviteľné, ako by sa mohol niekomu vyhrážať fyzickou ujmu. Rovnako nepravdepodobné je tvrdenie o tom, že požíva alkoholické nápoje, keďže denne chodí na dialýzu, berie množstvo liekov a užívanie alkoholu by pre neho bolo smrteľné. Výpoveď poškodeného je teda nepravdivá a nedôveryhodná a ako taká nemôže byť podkladom a dôkazom pre odsúdenie. K výpovedi svedkyne M. G. dovolateľ podotkol, že svedkyňa nikdy nebola priamym svedkom obžalobného skutku, preto nemôže poukazovať na jeho vinu. Napriek tomu túto výpoveď okresný súd v rozpore so zásadami hodnotenia dôkazov vyhodnotil ako takú, ktorá preukazuje vinu obvineného. Takéto hodnotenie je podľa neho nesprávne a nezákonné a túto nezákonnosť a nesprávnosť neodstránil ani krajský súd. Svedkyňa na hlavnom pojednávaní neuviedla žiadnu vyhrážku, ktorá sa mala v inkriminovaný čas zrealizovať. Túto výpoveď teda nemožno hodnotiť ako preukazujúcu vinu a už vôbec nie ako výpoveď priameho svedka, ako to nesprávne uviedol okresný súd. Dovolateľ sa vyslovil aj k výpovedi svedka S. E., ktorý sa ku skutku nevedel vôbec vyjadriť. Potvrdil síce nezhody v spoluzití dovolateľa a poškodeného, nevedel však uviesť, či došlo k vyhrážaniu v zmysle obžaloby. Ani táto výpoveď preto nie je dôkazom viny. Rovnako tak úradný záznam spísaný policajtom, pokiaľ súd tohto policajta priamo nevypočuje. Z pohľadu obsahu podanej obžaloby ani predchádzajúce priestupkové konania nepreukazujú, čo konkrétne sa udialo v inkriminovaný deň. Vina v trestnom konaní musí byť preukázaná bez dôvodných pochybností, v rozsahu podľa obžaloby. Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkovo vylučujú, že žalovaný skutok sa stal. Zistenie skutočného stavu veci preto vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola v súlade s realitou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu nemožno považovať zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky vykonaného dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že táto existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného záveru. Súdny nižšieho stupňa sa uspokojili iba s pravdepodobným dôkazom o priebehu skutku, ktorý má údajne vyplývať z predchádzajúcich konfliktných situácií medzi obvineným a poškodeným, a opomenuli fakt, že na hlavnom pojednávaní nebolo žiadnym objektívnym dôkazom preukázané, že v inkriminovaný deň obvinený vyslovil údajné vyhrážky a že tieto vyhrážky boli objektívne spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu poškodeného. Okresný súd nemal vykonaný relevantný dôkaz a preukázaný objektívny podklad pre uznanie viny obvineného a krajský súd odmietnutím odvolania porušil zákon v neprospech dovolateľa a nezjednal zákonnosť vo veci. Dovolateľ uzavrel, že nebolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané, že skutok sa stal, preto so zreteľom na zásadu in dubio pro reo bolo potrebné ho spod obžaloby oslobodiť. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. v neprospech obvineného, i konaním, ktoré mu predchádzalo, a rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 18, ods. 19, § 285 písm. a) Tr. por. a § 360 Tr. zák. v neprospech obvineného, a súčasne aby obe rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Dovolanie bolo v zmysle § 376 Tr. por. zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor podal k dovolaniu vyjadrenie podaním doručeným okresnému súdu 14. mája 2020. S dovolacou argumentáciou obvineného a špecifikáciou dovolacích dôvodov sa nestotožnil. Skutkový stav veci, ako ho ustálil a zistil prvostupňový súd, ako aj odvolací súd, podľa neho nevykazuje nedostatky takého charakteru, ktoré by dovoľovali spochybníť prijaté závery súdov o vine obvineného. Bol vykonaný celý rad dôkazov, ktoré obvineného zo skutku usvedčovali. Poškodený I. S. na hlavnom pojednávaní podrobne popísal priebeh skutku. Skutočnosť, že vulgárne a agresívne správanie obvineného voči poškodenému má stupňujúcu sa tendenciu, preukazujú práve početné priestupkové konania od roku 2014, pričom v deň skutku vyvolalo vyhrážanie sa obvineného v poškodenom reálnu obavu, ktorá vyústila do podania trestného oznámenia. Už táto samotná skutočnosť preukazuje obavu poškodeného o život a zdravie. Svedkovia S. E. a M. G. síce neboli priamymi svedkami skutku, no vedeli sa vyjadriť ku skutku alebo k osobe obvineného a poškodeného. Svedkyňa G. konanie obvineného mohla reálne vnímať nielen cez steny bytu, ale aj cez okno. Hádky podľa nej vychádzali od obvineného, poškodený sa nehádal. V okolí domu sa nachádzali viacerí ľudia, ktorí počuli vyhrážky a chceli, aby sa takéto správanie obvineného skončilo. Svedkyňa uviedla aj to, že potom, ako sa v inkriminovaný deň obvinený poškodenému vyhrážal, tohto následne stretla pred domom, kde poškodený plakal a bol utrápený. V inkriminovaný deň ju prebudil veľký krik obvineného a doslovne počula, ako na poškodeného vrieskal oplzlými nadávkami a pritom hovoril, že ho zabije, že v byte skončil a že má pre neho pripravené, ako ho zlikviduje. Súd dôkazy vykonal v dostatočnom rozsahu, správne ich vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V ďalšom prokurátor poukázal na to, že ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a dovolací súd nemôže preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku ani hodnotiť vykonané dôkazy, či doplniť dokazovanie. Uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. preto nemožno poukázať na porušenie procesných predpisov. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. prokurátor uviedol, že vo veci bol vedený zákonný a spravodlivý proces, zohľadňujúci a rešpektujúci všetky práva obvineného, ktoré mu zákon priznáva v súvislosti s výkonom jeho obhajoby. Rovnako tak nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., keďže vydané rozhodnutia zodpovedajú stavu veci a zákonu. Vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči obvinenému je zákonné a dôvodné. Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol, keďže nie sú splnené uplatnené dôvody dovolania.

Vyjadrenie prokurátora bolo doručené obvinenému a jeho obhajcovi (I. ÚS 355/2015), títo však možnosť zaujať k nemu stanovisko nevyužili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h), § 566 ods. 3 Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.), a súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por. Najvyšší súd však zistil, že dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Vo všeobecnosti Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných väd. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca.

Osobitne Najvyšší súd opakuje, že dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania

sa týka najmä vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Ak má teda dovolací súd za to, že konkrétna námietka obsahovo vymedzená určitým spôsobom nespadá pod dovolací dôvod určený dovolateľom, môže ju subsumovať pod iný, správny, tak, aby bolo možné námietku relevantne preskúmať.

Dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právom na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu rozumie vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. O zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por., a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Prípadne, ak ide o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného, pričom intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť jeho základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti už Najvyšší súd stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôraznil, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov je úspešným dovolacím dôvodom len vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného.

Obsah námietok uplatnených v dovolaní svedčí o tom, že ich predmetom nie je porušenie práva na obhajobu konkrétnym spôsobom, ani nezákonnosť konkrétnych vykonaných dôkazov. Obvinený sa vo svojej argumentácii zameriava na jednotlivé dôkazy z hľadiska ich hodnotenia, najmä na výpovede svedkov, a prezentuje vlastný záver o tom, akým spôsobom ich mal súd hodnotiť a k akému výsledku mal dospieť. Vo vzťahu k právu na obhajobu a zákonnosti dôkazov sa jeho argumentácia javí vágna, resp. absentujúca. S ohľadom na už uvedené vysvetlenie, že Najvyšší súd je viazaný obsahovým vymedzením chýb napadnutého rozhodnutia a konania (nie právnymi dôvodmi dovolania), majú za to, že žiadnu námietku dovolacej argumentácie nie je možné subsumovať pod niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por. a de facto nebol vymedzený predmet prieskumu vo vzťahu k nim, dovolací súd sa týmito dovolacími dôvodmi meritórne nezaoberal. Konajúci súd neskúmal naplnenie týchto dovolacích dôvodov ani ex privata industria (z vlastnej iniciatívy) nad rámec dovolacieho prieskumu, keďže mu to zákon, resp. samotná podstata dovolacieho konania, s ohľadom na uvedené skutočnosti, neumožňuje. Pre absenciu konkrétnych okolností, ktoré by mohli uvedené dovolacie dôvody zakladať, nebolo možné ani posúdiť, či bola splnená podmienka zakotvená v ustanovení § 371 ods. 4 Tr. por. Dovolací súd opakuje, že dovolací prieskum neslúži ako ďalšia riadna opravná inštancia, nie je preto možné dovolaním namietat' hocijaké nedostatky, ale len také, ktoré sú presne vymedzené zákonom a zároveň sú jasne obsahovo vymedzené tak, aby bolo zrejmé, v čom konkrétny dovolací dôvod mal spočívať, pričom obsahové vymedzenie musí konkrétnemu dovolaciemu dôvodu aj zodpovedať.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., v tomto prípade dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Tr. por.). O nesprávnu aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (spravidla pôjde o prísnejšie trestnú skutkovú podstatu).

Z podstaty dovolateľom tvrdených námietok tak, ako boli popísané vyššie (najmä tendenčnosť, účelovosť, nepravdivosť a nedôveryhodnosť výpovede poškodeného S., majetkový motív jeho trestného oznámenia, hodnotenie charakteru a závažnosti konfliktov medzi poškodeným a obvineným, popieranie vyhrážok a skutku ako takého, spochybňovanie správnosti a zákonnosti hodnotenia výpovede svedkyne G., hodnotenie výpovede svedka E. a ďalších listinných dôkazov, existencia dôvodných pochybností o vine, opomenutie aplikácie zásady in dubio pro reo a absencia rozhodnutia o oslobodení obvineného), vyplýva, že nesmerujú proti právnemu posúdeniu zisteného skutku alebo proti nesprávne použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia, ale proti hodnoteniu vykonaného dokazovania. Obvinený podrobne analyzuje a hodnotí dôkaznú situáciu, polemizuje so skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa a napáda spôsob hodnotenia dôkazov súdmi prezentujúc opačné, vlastné závery, smerujúce k jeho oslobodeniu. V tejto súvislosti však treba podotknúť, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (pokiaľ nejde o výnimku podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), čo je explicitne vyjadrené i v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého stupňa, prípadne korekcie odvolacieho súdu, a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Rovnako to platí o hodnotení dôkazov vykonaných súdmi nižšieho stupňa, ktoré je predpokladom pre ustálenie skutkových záverov. Ustálenie skutkových okolností a hodnotenie dôkazov vykonali súdy nižšieho stupňa a dovolací súd do ich záverov nie je oprávnený v tomto smere zasahovať. Skutkové závery a okolnosti, pre ktoré súdy nižšieho stupňa dospeli k záveru o vine obvineného, sú dostatočne vysvetlené v ich rozhodnutiach a relevantnú argumentáciu k jednotlivým dôkazom, najmä k výpovedi M. G., obsahuje aj vyjadrenie prokurátora, ktoré bolo obvinenému v rámci dovolacieho konania doručené. Najvyšší súd preto považuje za nadbytočné opakovať hodnotiace úvahy súdov, ktoré sú podľa neho vyčerpávajúce a odpovedajú na všetky podstatné otázky v súvislosti s odsúdením obvineného.

Dovolateľ svoju argumentáciu založil na negatívnom hodnotení dokazovania s jeho vlastnou interpretáciou, ktorá vyjadruje nespokojnosť s výsledkom konania a v konečnom dôsledku smeruje proti uznaniu viny. Na tomto mieste treba zopakovať, že do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie, resp. práva na obhajobu, nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

K rozsahu dokazovania treba zdôrazniť, že súd vykonávajúci dokazovanie nie je viazaný návrhmi strán či ich názormi. Je výlučne na jeho zväžení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr.

por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá súvisí so zásadou, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011). Dôkazy, ktoré boli získané zákonným spôsobom, súdy v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. hodnotia podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Treba zdôrazniť, že žiaden dôkaz nemá zákonom predpísanú dôkaznú silu a je len na hodnotiacej úvahe súdu, ako sa s dôkaznou hodnotou jednotlivých dôkazov vysporiada, ktoré bude považovať za relevantné a ktoré naopak za menej podstatné. Ak teda súdy nižšieho stupňa vyhodnotili výsledky dokazovania v zmysle zákona, v rozsahu a spôsobom, ktorý však nie je súladný s predstavami obvineného, nemožno takýto postup považovať za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu.

Napokon, pokiaľ ide o aplikáciu zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ (in dubio pro reo), táto taktika súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotením dôkazov, ktorých preskúmanie je v dovolacom konaní neprípustné. Použitie tejto zásady, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 28/1998). Ak však súd vykonal všetky dostupné dôkazy, vyhodnotil ich (pričom v konaní nevzhladol pochybnosti o dokazovaných skutočnostiach) a následne dospel k určitým skutkovým a právnym záverom (ktoré sú zároveň presvedčivé), túto zásadu nie je možné aplikovať.

Pokiaľ ide o samotnú podstatu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., teda nesprávne právne posúdenie skutku či nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, tieto dovolateľ nenamietal, preto sa nimi dovolací súd nezaoberal.

Najvyšší súd dospel k záveru, že v rozsahu námietok obvineného Z. I. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

P o u č e n i e :

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.